

L'estil Barril

Avui em capbussaria en un munt de llibres intentant fugir del brogit, buscant paraules inconegudes i la veu d'en Joan Barril, un amic que la mort s'ha emportat massa aviat. Escric amb una tristesa aferrada que no permet lloances fàcils i ja des d'ara sé que no trobaré les paraules que transitaven amb extraordinària fluïdesa d'un costat a l'altra de les moltes taules compartides.

En temps de presses i simplicitats, en temps d'expressions reduïdes i reduccionistes, la seva veu i la seva actitud vital ens incitava a la reflexió serena lluny de l'enfarfegament moralista. I en temps de crisi, recessió i pobresa ens recordava que el més revolucionari és somiar. Sense somni no hi ha visualització del món desitjat, no hi ha projecte de futur, no hi ha voluntat transformadora.

L'home que considerava que escriure era tan necessari com respirar, ens incitava a la vida apassionada i fugia de la rutina i la repetició mimètica, del cofoisme i la complaença. La seva ironia, per molt subtil i amable que ens pogués semblar incorporava crítiques a la hipocresia i l'egoisme destructiu. Convençut de no competir pels índex d'audiència i de no deixar-se arrossegar per les tendències efímeres defensava el paper culturalitzant dels mitjans d'informació i de l'enriquiment del pensament si aquest no es tanca a d'altres pensaments. Transgressor sense semblar-ho, polític sense voler-ho.

Mostrar-se ferm en el que creus, defensar les causes que consideres justes, saber que la línia entre el bé i el mal no és precisa, voler ser convençut abans de convèncer. En un temps on massa sovint es reclamen adhesions incondicionals i perpetues

en Joan Barril volia arguments sòlids i consciència de realitat canviant.

Ens vàrem conèixer arran d'un article que ell va escriure sobre una decisió dels meus primers dies d'alcaldeessa. A mi em costava entendre que en la meua ciutat tot fos confús i tergiversat i des d'un distant "Diari de Barcelona" una persona hagués entès tan nítidament aquells fets que ara em semblen intrascendents. Potser va ser l'esglai de veure la meua fotografia en un diari "important" el que va decidir-me anar a conèixer el signant d'aquell article. Després n'ha escrit molts altres i no sempre per mostrar la seva coincidència amb els meus plantejaments, però sempre descobrint-me una nova perspectiva des d'on observar una realitat que jo donava massa ràpidament per coneguda. Durant molt temps vàrem citar-nos sense cita a l'entorn dels seus llibres i les meves aproximacions a les lletres i jugàvem a sorprendre'ns l'un a l'altre a les ciutats on presentàvem lletra escrita, sovint en forma de llibre. Mai ens vam estalviar una crítica, més aviat era generós en aquesta matèria, però si existís una unitat de mesura en aportació de coneixement i capacitat reflexiva en Joan Barril n'ha estat un del grans aportadors en el meu bagatge personal.

Em sap greu i a l'hora m'emociona que qui va fer-me adonar que feia dies que la seva veu no amenitzava els nostres vespres va ser una seguidora que no ha tingut mai l'oportunitat de coneixe'l en persona, però ja li semblava que la seva absència era excessiva i que la radio no era el mateix sense la calma de la seva veu, equivalent a la calma que es diposita sobre els llibres endreçats després de llegir-los. Com aquella oient enyorada ens adonarem quan glosem la seva figura de la gran importància de les seves reflexions i de la importància de la serenitat en els moments més

tensos, pensant que tal vegada no hem sabut valorar prou el que aportava cada dia com a periodista i escriptor d'aquests temps que vivim. Juguem a daus amb bales de vidre, ja ens ho va dir.